

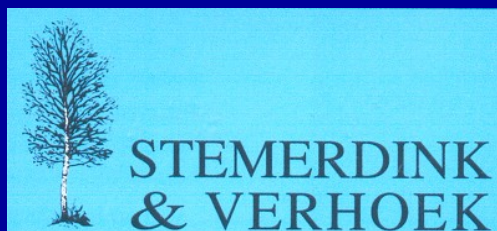
Nieuwsfeiten

Editie 2010-02

Zakendoen is best leuk

**maar je kunt niet
alles tegelijk**

www.accountants.nl

JUNI/JULI 2010

INKOMSTENBELASTING

1. Ondernemerschap 2
2. Urencriterium 3
3. DSB 3
4. Medegerechtigdheid 3
5. Uitponden 4
6. Hypotheekrenteaftrek 4
7. Aangifte voor ondernemers 4
8. Windturbine 4
9. Winstverdeling 5
10. Kwijtscheldingswinst 5
11. Tweede woning 5
12. Investeringsaftrek 6
13. Beëindiging onderneming 6
14. Bevoordeling dga 6
15. Terbeschikkingstelling 7

LOONBELASTING

16. Gebruikelijk loon 7
17. Steekproeven 7
18. Rittenadministratie 8
19. Werkkleding 8
20. Plaatsbewijzen 8

SOCIALE VERZEKERINGEN

21. Deeltijd-WW 9
22. Risico-inventarisatie 9

ARBEIDSRECHT

23. Concurrentiebeding 9
24. Ontslagvergoeding 9
25. Kennelijk onredelijk ontslag 10
26. Ontslag directeur 10

VARIA

27. Dividendbelasting 10
28. Proceskostenvergoeding 11
29. Nieuw feit 11
30. Schenking 11

RECTIFICATIE

Helaas zijn in de vorige uitgave enkele storende fouten geslopen in het artikel met de titel "Belangrijkste tarieven 2010". In de tabel met heffingskortingen stond ten onrechte vermeld dat de algemene heffingskorting voor mensen jonger dan 65 jaar € 1.489 bedroeg. Dit moet uiteraard € 1.987 zijn. De tabel met de Inkomstenbelastingtarieven bevatte een fout tariefpercentage en een fout drempelbedrag. Daarom plaatsen wij de tabel nogmaals, nu uiteraard met de juiste cijfers.

Inkomstenbelasting

Tarieven 2010			
Inkomen van	Inkomen tot	Tarief (%) tot 65 jaar	Tarief (%) vanaf 65 jaar
0	18.218	33,45	15,55
18.218	32.738	41,95	24,05
32.738	54.367	42,00	42,00
54.367		52,00	52,00

INKOMSTENBELASTING

I. Ondernemerschap

De Wet Inkomstenbelasting stelt twee eisen aan het ondernemerschap. De eerste eis is dat de onderneming voor rekening van de belastingplichtige wordt gedreven. De tweede eis is dat de belastingplichtige rechtstreeks wordt verbonden voor verbintenissen van die onderneming.

In het geval van een VOF tussen echtgenoten bestreed de inspecteur dat aan de tweede eis was voldaan. Omdat een van de echtgenoten niet in het bezit was van de voor een horecaondernemer vereiste verklaring Sociale Hygiëne, werd de inschrijving in het handelsregister gewijzigd van vennootschap onder firma in een eenmanszaak van de echtgenote. Volgens de inspecteur betekende dit dat de betrokkene niet langer kon worden aangesproken voor nieuwe verbintenissen van de onderneming. De betrokken vennoot bestreed dat en zei dat de feitelijke situatie in de onderneming niet was gewijzigd.

De rechtbank vond de uitschrijving uit het handelsregister onvoldoende om te concluderen dat de VOF was beëindigd. Na de uitschrijving uit het handelsregister hebben de betrokkene en zijn echtgenote tegenover derden niet kenbaar gemaakt dat de rechtsvorm zou zijn gewijzigd. Volgens de rechtbank kon de betrokkene daarom door derden ook voor nieuwe verbintenissen worden aangesproken.

In hoger beroep vond Hof Den Haag aannemelijk dat de betrokkene en zijn echtgenote zich na de uitschrijving

tegenover elkaar als vennoten in een VOF bleven gedragen. Anders dan de inspecteur kennelijk meende, is voor het wettelijk ondernemersbegrip niet vereist dat een vennoot in een VOF zich naar buiten toe presenteert als ondernemer. Voldoende is dat de VOF zich als zodanig naar buiten presenteert. Het ontbreken van een inschrijving in het handelsregister doet daar niets aan af.

2. Urencriterium

Ondernemers die voldoen aan het urencriterium hebben recht op een aantal fiscale faciliteiten. Het urencriterium houdt in dat een ondernemer per jaar tenminste 1.225 uur en de helft van zijn arbeidstijd aan zijn onderneming besteedt. De tijd die een ondernemer besteedt aan acquisitie of het bijhouden van de administratie telt mee voor het urencriterium maar blijkt in de praktijk niet altijd goed te worden bijgehouden. In gevallen waarin twijfel mogelijk is over de aannemelijkheid van de aan deze werkzaamheden bestede uren, zal de inspecteur voor de crisisjaren 2009 en 2010 enige soepelheid betrachten.

Inwoners van Nederland zijn in Nederland belastingplichtig voor hun gehele inkomen, ongeacht waar zij dit hebben verdiend. Dat betekent dat in Nederland wonende ondernemers die hun bedrijf geheel of gedeeltelijk in het buitenland drijven, in principe over de gehele winst in Nederland belasting moeten betalen. Voor het urencriterium maakt het niet uit of de onderneming in het binnenland is gevestigd of niet. Ook in het buitenland wonende ondernemers die in Nederland een onderneming drijven, hebben recht op zelfstandigenaftrek indien zij voldoen aan het urencriterium. Voor hen geldt echter de beperking dat alleen de uren die zij besteden aan het in Nederland gevestigde deel van de onderneming meetellen voor het urencriterium. Dat kan ertoe leiden dat de in het buitenland wonende ondernemer geen recht heeft op zelfstandigenaftrek, ondanks dat hij in totaal meer dan 1.225 uur aan zijn onderneming besteedt.

De Nederlandse Wet IB 2001 biedt buitenlandse belastingplichtigen de mogelijkheid om te kiezen voor behandeling als binnenlands belastingplichtige. Als een in het buitenland wonende ondernemer die keuze maakt, tellen alle aan de onderneming bestede uren mee voor het urencriterium. Het Hof van Justitie EG heeft in antwoord op door de Hoge Raad gestelde vragen gezegd dat de Nederlandse regeling voor buitenlandse belastingplichtigen een verboden belemmering vormt van de vrijheid van vestiging. De keuzemogelijkheid voor behandeling als binnenlands belastingplichtige neemt die belemmering niet weg volgens het hof. De procedure heeft betrekking op een in Duitsland wonende ondernemer die daar een glastuinbouwbedrijf heeft. In Nederland heeft hij een vaste inrichting waar perkplanten worden gekweekt. In het jaar 2001 werkte de ondernemer in Duitsland meer dan 1.225 uur voor deze onderneming. Voor de vaste inrichting in Nederland werd het urencriterium niet gehaald. In de Tweede Kamer is gevraagd

aan de minister van Financiën welke gevolgen dit arrest van het Hof van Justitie EG heeft voor de Wet IB 2001 en welke maatregelen de minister ter zake wil treffen.

3. DSB

Box 3-bezittingen worden in aanmerking genomen voor de waarde in het economische verkeer. Voor de bepaling van de waarde in het economische verkeer van een bankdeposito of bank is van belang of de houder zijn geld zal krijgen, wanneer hij een eventuele uitkering zal krijgen en hoe groot die eventuele uitkering zal zijn. In verband met het faillissement van DSB heeft de minister van Financiën in een besluit vastgelegd dat de waarde in het economische verkeer op 31 december 2009 van bij DSB aangehouden achtergestelde deposito's op nihil kan worden gesteld. De curatoren voorzien dat op dergelijke deposito's geen uitkeringen mogelijk zullen zijn. De waarde in het economische verkeer van spaartegoeden boven het garantiebedrag van € 100.000 mag om praktische redenen op 31 december 2009 op nihil worden gesteld.

4. Medegerechtigdheid

Winst uit onderneming is een vorm van inkomen die valt in box I van de Wet IB 2001. Onderdeel van de winst uit onderneming is de winst die een medegerechtigde, dat is een persoon die zelf geen ondernemer is, geniet uit een onderneming. Een commanditaire vennoot is een medegerechtigde. Om diens inkomen in box I te laten vallen is vereist dat de CV een onderneming drijft. Een commanditaire vennoot in een beleggings-CV vond dat hij door middel van zijn commanditaire deelname in economische zin gerechtigd was tot het vermogen van een onderneming. De enige activiteit van de CV bestond uit de aankoop van termijnevorderingen. De CV deelde niet in het resultaat van de onderneming die zich bezighield met de productie van en de handel in de producten waarop de termijnevorderingen betrekking hadden. De CV had niet de economische eigendom van een objectieve onderneming, zodat de commanditaire vennoot niet medegerechtigd was tot het vermogen van een onderneming. Zijn aandeel in het resultaat van de CV viel in box 3 en niet in box I. Dat had tot gevolg dat het door de commanditaire vennoot geleden verlies niet als verlies uit onderneming in aftrek kon worden gebracht.

5. Uitponden

De Wet IB 2001 noemt het uitponden van onroerende zaken als een voorbeeld van progressief belaste inkomsten uit arbeid die niet in dienstbetrekking wordt verricht. Toch is, net als voorheen onder de Wet IB 1964, bij het uitponden van onroerende zaken onder de Wet IB 2001 niet altijd sprake van belastbare arbeidsinkomsten. Daarvoor is nodig dat er meer of andere werkzaamheden worden verricht dan bij normaal actief vermogensbeheer het geval is of dat bijzondere kennis heeft bijgedragen aan het behalen van voordeel.

Hof Leeuwarden was van oordeel dat sprake was van belaste arbeidsinkomsten bij iemand die onroerende zaken in verhuurde staat aankocht, deze zaken splitste in appartementsrechten en ze verkocht zodra zij vrij van huur waren. Dat de betrokkene daarbij een actief huurbeëindigingsbeleid voerde, was een aspect dat meespeelde bij de beoordeling van de omvang van de werkzaamheden. Anders dan de betrokkene meende vormde dat beleid geen voorwaarde voor een bevestigende beantwoording van de vraag of de werkzaamheden normaal vermogensbeheer te boven gingen. Volgens het hof was te voorzien dat de vrij van huur komende appartementen met winst zouden kunnen worden verkocht.

Volgens een arrest van de Hoge Raad uit 1983 is algemeen bekend dat er een prijsverschil bestaat tussen verhuurde en vrij opleverbare woningen en pleegt de omstandigheid dat verhuurde woningen eens leeg komen in de prijs te zijn verdisconteerd. Het hof had niet aangegeven waarom het prijsverschil in dit geval niet in de koop prijs zou zijn verdisconteerd. Het oordeel dat de behaalde voordelen voorzienbaar waren, was onvoldoende gemotiveerd.

De betrokkene had voor de splitsing van de onroerende zaken in appartementsrechten de hulp ingeroepen van een notaris en van een makelaar. Deze makelaar verzorgde het beheer en de verkoop van de appartementen. De voorzienbaarheid van het te behalen voordeel baseerde het hof mede op de kennis van de ingeschakelde deskundigen. Volgens de Hoge Raad is het oordeel dat het splitsen in appartementsrechten, waarvoor een notaris moet worden ingeschakeld, altijd werkzaamheden meebrengt die normaal actief vermogensbeheer te boven gaan onjuist.

Hof Arnhem oordeelde na verwijzing van de zaak door de Hoge Raad als volgt. De inspecteur moest bewijzen dat de betrokkene, de door hem ingeschakelde makelaar of notaris werkzaamheden hebben verricht van enige omvang. De inspecteur slaagde er niet in dat te bewijzen. Evenmin wist hij aannemelijk te maken dat de betrokkene een actief huurbeëindigingsbeleid had gevoerd of dat bijzondere kennis van de betrokkene in belangrijke mate had bijgedragen aan het behalen van voordeel. Het bij verkoop behaalde voordeel was niet al bij de aankoop van de appartementen voorzienbaar, omdat er geen enkel zicht was op de duur van de lopende huurcontracten.

6. Hypotheekrenteaf trek

Een van de weinige aftrekposten in de inkomstenbelasting die voor een particulier nog resteert, is de hypotheekrente voor de eigen woning. Als eigen woning kwalificeert niet alleen het huidige hoofdverblijf, maar ook een woning die leegstaat of in aanbouw is en die is aangeschaft om binnen twee jaar als hoofdverblijf te gaan dienen.

Om die reden had een belastingplichtige, die in juli 2002 een perceel grond kocht met daarop een leegstaande boerderij, recht op aftrek van de betaalde hypotheekrente. Het was zijn bedoeling om de boerderij na renovatie te gaan bewonen. In de loop van 2003 bleek dat de grond waar de boerderij op stond nodig was voor de aanleg van een nieuw gemaal. De boerderij moest worden gesloopt en er zou elders op het perceel nieuwbouw plaatsvinden. Vanaf dat moment kwalificeerde de boerderij niet langer als eigen woning. Omdat er nog geen woning in aanbouw was in 2004, bestond er in dat jaar geen recht op aftrek van betaalde hypotheekrente. Een stuk grond, waarop iemand van plan is te gaan bouwen, is geen woning in aanbouw.

7. Aangifte voor ondernemers

De aangiftebiljetten voor de vennootschapsbelasting en de inkomstenbelasting voor ondernemers worden met ingang van belastingjaar 2010 vereenvoudigd door het terugbrengen van het aantal in te vullen gegevens. Ondernemers hoeven de commerciële jaarrekening niet langer in hun aangifte op te nemen. Wanneer ondernemers hun aangifte laten doen door een belastingadviseur die een convenant horizontaal toezicht met de belastingdienst heeft afgesloten, is het aantal benodigde gegevens kleiner.

8. Windturbine

Van een onderneming is sprake wanneer een organisatie van arbeid en kapitaal deelneemt aan het maatschappelijke productieproces met als doelstelling en verwachting om winst te behalen. Volgens de Hoge Raad is sprake van een onderneming wanneer iemand een groot bedrag investeert in een windturbine en een afnameovereenkomst sluit voor de op te wekken stroom tegen een vaste prijs voor een periode van 10 jaar. Eerder had Hof Amsterdam de eigenaar al als ondernemer aangemerkt omdat hij met behulp van de windturbine

voor zijn rekening en risico een goed produceerde dat hij op een markt afzette. De eigenaar van de windturbine had een derde ingeschakeld om te zorgen voor de noodzakelijke vergunningen, voor de bouw van de turbine en om een afnemer voor de stroom te vinden. Het onderhoud van de windturbine was uitbesteed aan een onderhoudsbedrijf. De Hoge Raad vond de bescheiden hoeveelheid arbeid niet bepalend voor de kwalificatie van deze activiteit.

9. Winstverdeling

De vennoten in een VOF bepalen zelf in welke verhouding zij de winst van de VOF verdelen. Factoren die daarbij een rol kunnen spelen zijn de omvang en de kwaliteit van de arbeid en de mate waarin de vennoten kapitaal hebben verstrekt aan de VOF. De verdeling van de winst moet wel zakelijk zijn. Een verdeling waarbij de ene vennoot alle winst krijgt en de andere niets, is niet zakelijk. Zo'n winstverdeling past niet in een verhouding waarin de vennoten ten opzichte van elkaar handelen als onafhankelijke partijen.

Een vennoot in een VOF die in zijn aangifte inkomstenbelasting was uitgegaan van een winstverdeling waarbij zijn winstaandeel nul bedroeg en het winstaandeel van zijn echtgenote en medevennoot 100, slaagde er niet in te bewijzen dat die winstverdeling op zakelijke gronden was gebaseerd. De belastingdienst had de winstverdeling gecorrigeerd naar 75:25, op basis van afspraken die waren vastgelegd in een vaststellingsovereenkomst met de VOF. Volgens de rechtbank hadden de vennoten echter niet ingestemd met een gewijzigde winstverdeling. Ook op basis van de door de belastingdienst aangenomen verdeling van de werkzaamheden kon de door de belastingdienst voorgestane winstverdeling niet verdedigd worden. Er ontbrak namelijk een urenregistratie van de vennoten. De rechtbank vond een winstverdeling in de verhouding 50:50 zakelijk. Er was geen schriftelijk vastgelegde overeenkomst waarbij de VOF was aangegaan, zodat nergens uit bleek dat de vennoten een winstverdeling hadden afgesproken. Als er geen winstverdeling is afgesproken, wordt de winst volgens het BW verdeeld naar rato van ieders inbreng. Gegevens over de inbreng van de vennoten waren er niet. Wel stond vast dat beide vennoten arbeid hadden ingebracht. Dat bracht de rechtbank tot een gelijke verdeling van de winst.

10. Kwijtscheldingswinst

Alle voordelen die een ondernemer behaalt met zijn onderneming behoren tot de winst. Er geldt een uitzondering voor het voordeel dat ontstaat wanneer een schuldeiser zijn vordering op de ondernemer kwijtscheldt. Voorwaarde voor vrijstelling is dat de rechten van de schuldeiser niet voor verwezenlijking vatbaar zijn. Aan die voorwaarde is voldaan als de schuldenaar niet in staat is en vermoedelijk niet in staat zal zijn om aan zijn verplichtingen te voldoen. De vrijstelling voor kwijtscheldingswinst geldt slechts voor zover deze winst het

verlies van dat jaar en de te verrekenen verliezen uit eerdere jaren overschrijdt.

Een schuldeiser schold in 1993 een deel van zijn vordering op een ondernemer kwijt op voorwaarde dat de ondernemer het restant in 10 jaarlijkse termijnen zou aflossen. Dat was een verbintenis onder opschortende voorwaarde. Het voordeel uit kwijtschelding trad pas op nadat aan de voorwaarde was voldaan. Dat was in het jaar 2003. In dat jaar moet ook beoordeeld worden of de vrijstelling van toepassing is. Voor het antwoord op de vraag of sprake was van niet voor verwezenlijking vatbare rechten zijn de feiten en omstandigheden uit 1993 bepalend, omdat de schuldeiser in dat jaar rechten prijs gaf.

Naar het oordeel van Hof Leeuwarden was in 1993 bezien vanuit de crediteur sprake van niet voor verwezenlijking vatbare rechten. De debiteur had een aanzienlijk negatief vermogen en andere schuldeisers gingen voor op de crediteur. In 1993 was niet te voorzien dat de debiteur nadat hij een deel van zijn onderneming had gestaakt, erin zou slagen om het resterende gedeelte van zijn onderneming financieel gezond te maken. De inspecteur meende dat de kwijtschelding niet vrijgesteld kon zijn omdat er in 1993 een hoger saldo aan onverrekenende verliezen was dan het bedrag van de kwijtschelding ultimo 1993. Het hof wees dat standpunt af omdat het kwijtscheldingsvoordeel onderdeel was van de winst over het jaar 2003. In dat jaar waren er geen te verrekenen verliezen.

11. Tweede woning

Natuurlijke personen die in Nederland wonen zijn binnenlands belastingplichtigen voor de inkomstenbelasting. Binnenlands belastingplichtigen worden belast over hun wereldinkomen. De persoonsgebonden aftrek komt in mindering op het inkomen uit werk en woning. Buitengewone uitgaven vormen een persoonsgebonden aftrekpost. Voor de aftrek van buitengewone uitgaven geldt een inkomensafhankelijke drempel. Deze drempel is gerelateerd aan het gezamenlijke bedrag van het inkomen in box 1 en het inkomen in box 3.

Een binnenlands belastingplichtige met een tweede woning in Frankrijk meende dat zijn tweede woning in strijd met het belastingverdrag in de heffing van Nederlandse belasting werd betrokken. Deze tweede woning verhoogde namelijk het inkomen in box 3 en daardoor de drempel voor de aftrek van buitengewone uitgaven. Volgens het verdrag is de belastingheffing over inkomsten uit onroerende goederen die in Frankrijk zijn gelegen voorbehouden aan Frankrijk.

Nederland mag over die inkomsten geen belasting heffen. Volgens de rechtbank Haarlem hebben Frankrijk en Nederland geen gezamenlijke regeling willen treffen voor aftrekposten. Dat betekent dat Nederland zelf mag bepalen of en op welke wijze daarbij rekening wordt gehouden met een drempel. Wel moet daarbij gelet worden op de bepalingen over het vrije verkeer in het EG-verdrag. Nederland betreft niet de (fictieve) inkomsten uit de tweede woning in Frankrijk in de belastingheffing, maar houdt wel rekening met dit inkomen door minder aftrek van buitengewone uitgaven toe te staan. Dat strookt met de bedoeling van de regeling van de persoonsgebonden aftrek dat de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen.

12. Investeringsaftrek

Ondernemers hebben recht op kleinschaligheidsinvesteringsaftrek voor hun investeringen in bedrijfsmiddelen.

De kleinschaligheidsinvesteringsaftrek is een percentage van het investeringsbedrag. Het percentage daalt naarmate het investeringsbedrag hoger is. Als de onderneming wordt gedreven in een samenwerkingsverband van meerdere ondernemers worden de investeringen van het samenwerkingsverband samengeteld voor de bepaling van de investeringsaftrek.

In dat kader deed zich de vraag voor of een ondernemer in een jaar deel uitmaakte van twee samenwerkingsverbanden. De ondernemer maakte deel uit van een vennootschap onder firma. In de loop van het jaar wisselde de samenstelling van het samenwerkingsverband door het uit- en toetreden van vennoten. Volgens de ondernemer was sprake van twee afzonderlijke samenwerkingsverbanden. Hof Den Haag was van oordeel dat het bestaande samenwerkingsverband was voortgezet, zij het in een wisselende samenstelling. Dat hield in dat voor het recht op kleinschaligheidsaftrek bepalend was het gedurende het gehele jaar geïnvesteerde bedrag. Dat bedrag overschreed het maximum investeringsbedrag, zodat er geen recht was op investeringsaftrek.

13. Beëindiging onderneming

Het beëindigen van een onderneming heeft tot gevolg dat belasting wordt geheven over de in de onderneming aanwezige meerwaarden en fiscale reserves. Niet altijd is duidelijk of sprake is van de beëindiging van een onderneming.

Die onduidelijkheid bestaat met name wanneer de persoon van de ondernemer zijn bedrijf verplaatst of verkoopt om op een andere plaats verder te gaan.

Een echtpaar dat een veehouderij dreef verkocht in 2004 een deel van het melkquotum en wilde voor de daarmee behaalde boekwinst een herinvesteringsreserve vormen. In 2005 werden het merendeel van de onroerende zaken van de veehouderij en het resterende melkquotum verkocht. Met de opbrengst werd een melkveehouderij in Duitsland gekocht. De machines en de koeien werden meegenomen naar Duitsland. In Duitsland beschikte het echtpaar over meer grond en een groter melkquotum, waardoor meer koeien konden worden gehouden. Hof Leeuwarden was van oordeel dat het echtpaar de onderneming had gestaakt en daardoor geen herinvesteringsreserve kon vormen voor de verkoopopbrengst van het melkquotum. De verplaatsing van een bedrijf houdt geen staking van de onderneming in als de identiteit van de onderneming niet wezenlijk is veranderd. Dat moet worden beoordeeld aan de hand van de factoren die de identiteit van de onderneming bepalen. Bij een agrarische onderneming gaat het ondermeer om factoren als de aard van het product, de wijze van produceren, de aard en de oppervlakte van de gebruikte grond, de overige bedrijfsmiddelen, de levende have, de in de onderneming werkzame personen en milieu- en andere voorschriften. Volgens de Hoge Raad is zonder nadere motivering niet begrijpelijk waarom het hof vond dat er in dit geval sprake was van een bedrijfsbeëindiging. De uitspraak van Hof Leeuwarden is vernietigd en de zaak is verwezen naar Hof Amsterdam.

14. Bevoordeling dga

Volgens vaste rechtspraak vormt de bewuste bevoordeling door een vennootschap van haar aandeelhouder een opbrengst van aandelen of een regulier voordeel uit aanmerkelijk belang. Vanuit de vennootschap bezien is er dan een onttrekking voor andere dan bedrijfsdoeleinden of een uitdeling van winst. In deze categorie vielen het door een BV aan haar aandeelhouder beschikbaar stellen van een woning in Frankrijk en een zeilboot gedurende het hele jaar 2001. De woning werd niet door de BV of door anderen dan de aandeelhouder gebruikt en werd ook niet ter gebruik aan derden aangeboden. De aandeelhouder gebruikte de woning als vakantieverblijf. De betaling van huur voor een periode van 7 weken door de aandeelhouder sluit volgens Hof Den Bosch een bevoordelingsbedoeling niet uit.

Een BV die actief was als projectontwikkelaar kocht een perceel grond met de bedoeling dit te splitsen in vier kavels om daarop woningen te bouwen. De verkoper en de projectontwikkelaar spraken af dat zij de winst op de verkochte grond zouden delen. De projectontwikkelaar verkocht de grootste kavel aan zijn enige aandeelhouder voor een prijs per vierkante meter die lager was dan de inkoopprijs en veel lager dan de prijs die voor de andere kavels werd gerealiseerd.

De belastingdienst constateerde een uitdeling van winst door

de projectontwikkelaar aan de aandeelhouder. Hof Amsterdam deelde deze opvatting, maar stelde de waarde in het economische verkeer van het perceel ten tijde van de transactie vast op een lager bedrag dan de inspecteur had gedaan. Het hof stelde de waarde op een bedrag van € 400.000. Rekening houdend met de bedongen prijs van € 112.000 resteerde een winstuitdeling van € 288.000. De rechtbank verhoogde de belastbare winst van de BV en het inkomen van de aandeelhouder met dat bedrag. De inspecteur was uitgegaan van een uitdeling van € 646.000. Wanneer de inspecteur stelt dat een BV een uitdeling van winst heeft gedaan aan haar aandeelhouder, zal de inspecteur dit moeten bewijzen.

In een procedure voor Hof Den Bosch ging het om een bedrag aan Duitse Mehrwertsteuer (btw) dat niet door de BV aan de Duitse leverancier zou zijn betaald en wel als inkoopkosten was geboekt in de administratie. Volgens de inspecteur had de BV dit bedrag aan de aandeelhouder laten toekomen. Als bewijs voor zijn stelling voerde de inspecteur een Duitse factuur aan waarop geen btw vermeld stond. In de administratie van de BV was geen kopie van deze factuur aanwezig, maar wel een formulier waarop stond dat de BV het factuurbedrag inclusief btw contant had betaald. Volgens het hof voldeed de inspecteur niet aan de op hem rustende bewijslast voor het bestaan van een uitdeling. Het hof vernietigde de opgelegde navorderingsaanslag.

15. Terbeschikkingstelling

Het rendabel maken van vermogensbestanddelen door deze ter beschikking te stellen aan een BV waarin de eigenaar een aanmerkelijk belang heeft, valt onder de terbeschikkingstellingsregeling van box 1. De regeling geldt ook als de BV deel uit maakt van een samenwerkingsverband en het vermogensbestanddeel aan het samenwerkingsverband ter beschikking wordt gesteld. Heeft de persoon die de vermogensbestanddelen ter beschikking stelt geen aanmerkelijk belang in de BV, dan geldt de terbeschikkingstellingsregeling niet en valt het vermogensbestanddeel in box 3.

Een vroegere maatschap was omgezet in een holdingstructuur met 250 partnervenootschappen als aandeelhouders. De holding had een aantal dochtermaatschappijen. De partners waren verplicht om een achtergestelde lening te verstrekken. Een van de partners leende in privé geld van de bank en leende dit bedrag door aan een van de dochtermaatschappijen. De belastingdienst wilde het verschil tussen ontvangen en betaalde rente belasten in box 1 met toepassing van de terbeschikkingstellingsregeling. De belastingdienst merkte de holdingstructuur aan als samenwerkingsverband. Volgens de rechtbank was de lening niet aan een samenwerkingsverband verstrekt. Toch was de rechtbank van oordeel dat het voordeel belast was met toepassing van de terbeschikkingstellingsregeling. Volgens de rechtbank was vrijdeling van belastingheffing het doorslaggevende motief geweest om de lening in

privé aan te gaan en het geleende bedrag door te lenen aan de dochtermaatschappij. De partner had bij zijn toetreding een hogere achtergestelde lening verstrekt dan waartoe hij was verplicht, kennelijk om een rentevoordeel te behalen. In een meer voor de hand liggende opzet zou de partner de lening hebben verstrekt aan zijn eigen BV, die daarmee aan haar verplichtingen jegens de holding had kunnen voldoen. In die opzet zou de terbeschikkingstellingsregeling van toepassing zijn geweest. Er was geen zakelijke reden om de lening vanuit privé aan de dochtermaatschappij te verstrekken.

LOONBELASTING

16. Gebruikelijk loon

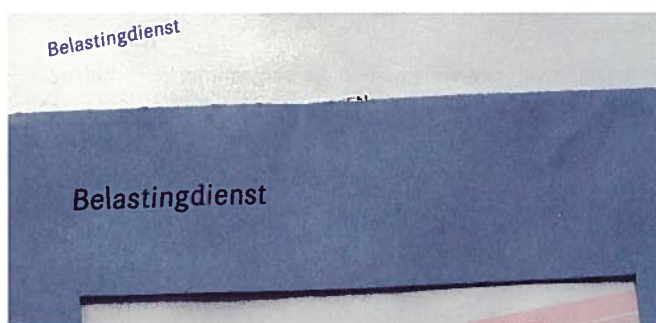
Het salaris van een werknemer die een aanmerkelijk belang heeft in de BV waarvoor hij werkt moet tenminste € 41.000 per jaar bedragen en mag niet meer dan 30% lager zijn dan het salaris voor soortgelijke dienstbetrekkingen van werknemers die geen aanmerkelijk belang hebben in de werkgever. Volgens een arrest van de Hoge Raad kan het gebruikelijke loon worden bepaald aan de hand van het salaris van concrete andere werknemers met soortgelijke dienstbetrekkingen. Wanneer de opbrengsten van de BV nagenoeg geheel voortvloeien uit arbeid van de directeur kan het gebruikelijke loon berekend worden op basis van de afroommethode. Die methode houdt in dat de opbrengsten van de BV worden verminderd met de daaraan toe te rekenen kosten, lasten en afschrijvingen. Voor de dga van een BV die lid was van een advocatenmaatschap kon het gebruikelijke loon met behulp van de afroommethode worden vastgesteld. Daarvoor moest niet naar de opbrengsten van de maatschap worden gekeken maar naar de totale opbrengsten van de BV. De dga was de enige werknemer van deze BV, die geen andere opbrengsten had dan de werkzaamheden van de dga als advocaat. De rechtbank Leeuwarden vond dit bij uitstek een situatie om het gebruikelijk loon te bepalen volgens de afroommethode.

17. Steekproeven

Wanneer te weinig loonbelasting is betaald door een werkgever kan de belastingdienst dat corrigeren door het opleggen van een naheffingsaanslag. De bewijslast voor de correcties rust op de belastingdienst. Correcties worden veelal aangebracht na een onderzoek van de administratie van een werkgever. Bij het onderzoek van administraties maakt de belastingdienst gebruik van steekproeven.

Volgens de rechtbank Leeuwarden zijn de resultaten van steekproeven, zeker als deze geëxtrapoleerd worden naar andere jaren, onvoldoende bewijs voor de stelling van de belastingdienst dat er meer belast loon is betaald dan door de werkgever in zijn aangiften is opgenomen.

De extrapolatie van de uitkomsten van een steekproef naar andere jaren is alleen verantwoord als de desbetreffende jaren een constant beeld vertonen voor wat betreft de met de steekproef onderzochte situatie. Dat was hier niet het geval. De belastingdienst was zelfs zo ver gegaan dat de uitkomsten van een steekproef waren doorgetrokken naar andere werkgevers binnen dezelfde groep. De belastingdienst had niet aangegeven op welke van de vijf gecontroleerde werkgevers de in de steekproef gesignaleerde fouten betrekking hadden. De belastingdienst meende dat van een werkgever verwacht mag worden dat hij de onjuistheid van de correcties na extrapolatie van de uitkomst van een steekproef bewijst door een integrale controle van zijn administratie uit te voeren. De rechtbank verwierp die opvatting omdat deze neerkomt op omkering en verzwaring van de bewijslast zonder dat daartoe aanleiding bestaat.

18. Rittenadministratie

Een werknemer die de beschikking heeft over een auto van de zaak kan de bijtelling voor privégebruik van de auto bij zijn inkomen voorkomen door aan zijn werkgever een door de belastingdienst af te geven verklaring geen privégebruik te overhandigen of door een sluitende kilometeradministratie te overhandigen waaruit een privégebruik van minder dan 500 kilometer blijkt.

Een werkgever had meerdere malen vergeefs aan een werknemer om een dergelijke verklaring gevraagd, nadat de werknemer had gevraagd om geen bijtelling bij zijn inkomen te doen. De werknemer had geen kilometeradministratie overgelegd waaruit een privégebruik van minder dan 500 kilometer per jaar bleek. De belastingdienst legde de werkgever naheffingsaanslagen loonbelasting op voor een bedrag van € 17.005. De werkgever wilde dit bedrag verhalen op de werknemer. Omdat de dienstbetrekking inmiddels was beëindigd, was verrekening met het salaris niet meer mogelijk. De werkgever vorderde daarom betaling via de kantonrechter. De werknemer verweerde zich met de stelling dat de werkgever had moeten controleren of de werknemer kon aantonen dat hij de auto niet voor privédoeleinden gebruikte. De rechtbank wees de vordering toe, omdat de werknemer de belastingplichtige is en de werkgever als inhoudingsplichtige de nageheven loonbelasting op hem kon en mocht verhalen. De werknemer heeft de mogelijkheid om bezwaar te maken tegen de aanslagen.

19. Werkkleding

Werkkleding mag door de werkgever belastingvrij worden vergoed of verstrekt. Volgens de Uitvoeringsregeling Loonbelasting is sprake van werkkleding als kleding alleen maar geschikt is om tijdens het werk te worden gedragen of is voorzien van logo's met een oppervlakte van tezamen tenminste 70 cm² per kledingstuk. Uniforme kleding kan ook onder de omschrijving werkkleding vallen. Volgens een besluit van Financiën is sprake van een uniform als werknemers gelijke kleding dragen die ook door buitenstaanders wordt geassocieerd met een bedrijf of met een beroep. Voor een uniform is niet van belang of het buiten het werk gedragen zou kunnen worden.

Hof Amsterdam is van oordeel dat de kleding die het personeel van een restaurantketen draagt kwalificeert als uniforme kleding en dus werkkleding is. De totale outfit bestaande uit broek, polo, riem en cap of zonneklep, was voorzien van het beeldmerk van de restaurantketen en riep volgens het hof bij derden een associatie op met de restaurantketen. Mede van belang was dat de werknemers verplicht waren om tijdens het werk de gehele outfit te dragen.

20. Plaatsbewijzen

Reiskosten voor woon-werkverkeer zijn voor werknemers alleen aftrekbaar als zij gebruik maken van het openbaar vervoer. Een van de voorwaarden voor aftrek van reiskosten is een openbaar vervoerverklaring. Deze verklaring wordt afgegeven door het openbaar vervoerbedrijf aan abonneementhouders. Voor werknemers die losse kaartjes kopen is aftrek mogelijk als de werkgever een zogenaamde reisverklaring verstrekt. Niet duidelijk is of in dat geval de werknemer ook moet beschikken over de losse vervoerbewijzen om voor aftrek in aanmerking te komen of dat het bewijs dat met openbaar vervoer is gereisd op andere wijze kan worden geleverd. De Uitvoeringsregeling Inkomstenbelasting 2001 bepaalt dat een belastingplichtige op verzoek van de inspecteur zowel de reisverklaring als de plaatsbewijzen aan hem moet overhandigen.

De rechtbank Haarlem stond aftrek toe aan iemand die geen plaatsbewijzen meer had, maar die aan de hand van giroafschriften en de reisverklaring voldoende aannemelijk wist te maken dat zij met het openbaar vervoer had gereisd. In hoger beroep heeft Hof Amsterdam deze uitspraak vernietigd. Volgens het hof zijn de plaatsbewijzen een essentieel onderdeel van het te leveren bewijs, omdat door de combinatie van de reisverklaring en de plaatsbewijzen het verband tussen het woon-werkverkeer en het met het openbaar vervoer afgelegde traject kan worden gelegd. Noch uit de tekst van de wet of Uitvoeringsregeling, noch uit de wetsgeschiedenis blijkt dat dit bewijs op een andere wijze kan worden geleverd. De Hoge Raad deelt de opvatting van het hof.

SOCIALE VERZEKERINGEN

21. Deeltijd-WW

De deeltijd-WW is een tijdelijke crisismaatregel die aanvankelijk op 1 april 2010 zou stoppen. Deeltijd-WW is bedoeld voor bedrijven die gedurende de crisis hun vakkrachten willen behouden. Werknemers krijgen voor de uren waarin zij niet werken een WW-uitkering. De noodzaak voor deeltijd-WW in het algemeen neemt af. Voor bedrijven in sectoren zoals bouw en scheepsbouw die langlopende opdrachten kennen is dit anders. Zij lopen de kans om pas later in 2010 te worden geconfronteerd met de gevolgen van de crisis. De deeltijd-WW wordt daarom voortgezet na 1 april voor bedrijven die niet eerder gebruik hebben gemaakt van werktijdverkorting of deeltijd-WW. De einddatum voor de deeltijd-WW wordt niet verschoven. De regeling eindigt uiterlijk op 1 juli 2011. De aangescherpte voorwaarden, zoals die sinds juli 2009 gelden, blijven van kracht.

22. Risico-inventarisatie

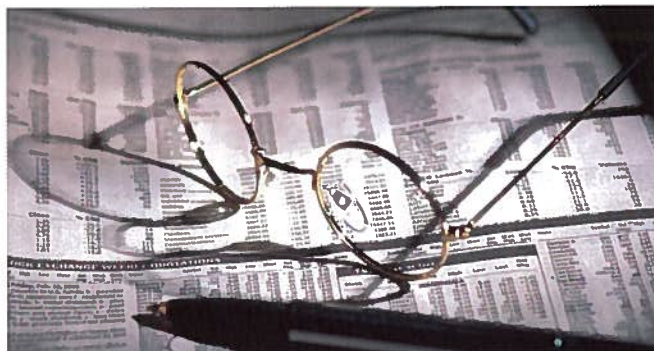
Werkgevers en werknemers zijn samen verantwoordelijk voor goede arbeidsomstandigheden. De werkgever is verplicht om een risico-inventarisatie op te stellen. Daarin worden de risico's beschreven die het werk met zich mee kunnen brengen en de maatregelen die het bedrijf neemt. Met ingang van 1 januari 2011 geldt voor werkgevers met niet meer dan 25 werknemers een vereenvoudigde risico-inventarisatie. Zij hoeven dan niet langer een deskundige in te schakelen maar kunnen gebruik maken van een erkend systeem voor risico-inventarisatie en evaluatie van de branche. Dat staat in een wetsvoorstel van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid dat na advies van de Raad van State bij de Tweede Kamer zal worden ingediend. Veelal zullen verzekeraars voor ziektekosten een volledige risico-inventarisatie blijven vereisen.

ARBEIDSRECHT

23. Concurrentiebeding

Het opnemen van een concurrentiebeding in een arbeidsovereenkomst is niet ongebruikelijk. Een concurrentiebeding moet schriftelijk zijn vastgelegd om geldig te zijn. De rechter kan het concurrentiebeding beperken of buiten werking stellen. Vooruitlopend op een bodemprocedure kan de rechter in kort geding de werking van een concurrentiebeding schorsen. Dat laatste gebeurde in een situatie waarin een werknemer een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd had, waarin een

concurrentiebeding was opgenomen. De werkgever wilde niet verder met de werknemer na afloop van de arbeidsovereenkomst, maar wilde hem wel houden aan het concurrentiebeding. De werknemer kon in dienst treden bij een concurrent van de werkgever en vroeg de kantonrechter daarom om het concurrentiebeding te schorsen. De kantonrechter honoreerde dat verzoek. Argumenten daarvoor waren dat de vrije arbeidskeuze van de werknemer in het geding was, dat de werkgever de arbeidsovereenkomst niet wilde verlengen en de betrekkelijk korte periode dat de werknemer voor dit bedrijf had gewerkt. De arbeidsovereenkomst bevatte ook een geheimhoudingsbeding. Dat werd onverkort gehandhaafd.

24. Ontslagvergoeding

Een werkgever deed een verzoek tot ontbinding van een arbeidsovereenkomst met een werknemer die al geruime tijd ziek was. Het verzoek was gebaseerd op fraude die de werknemer zou hebben gepleegd bij zijn urenregistratie. De kantonrechter honoreerde het verzoek onder toekenning van een vergoeding aan de werknemer van € 20.000. Omdat de werkgever geen vergoeding had aangeboden, kreeg hij de gelegenheid zijn verzoek tot ontbinding in te trekken. De werkgever deed dat. De werkgever stelde een mediationtraject voor, gericht op hervatting van de werkzaamheden door de werknemer. De werkgever voerde de druk op de werknemer om terug te keren op. Vervolgens diende de werkgever een ontslagaanvraag in bij UWV Werkbedrijf wegens economische omstandigheden.

Ook dit verzoek trok de werkgever weer in. In de tussentijd had het eerste mediationgesprek plaatsgevonden. Enkele dagen later deed de werkgever aangifte bij de politie wegens bedreiging door de werknemer. Dat zou tijdens het eerste mediationgesprek zijn gebeurd. Op dat moment was de maat voor de werknemer vol en verzocht hij de kantonrechter om de arbeidsovereenkomst te ontbinden.

De kantonrechter stelde vast dat de onderlinge verstandhouding duurzaam verstoord was, zodat de arbeidsovereenkomst ontbonden moest worden. De verstoring van de arbeidsrelatie was volgens de kantonrechter volledig aan werkgever te wijten. Gezien de ziekte van werknemer en de hele voorgeschiedenis had de werkgever zorgvuldiger moeten optreden in het re-integratieproces dan hij had gedaan.

De kantonrechter verweet de werkgever dat hij de werknemer stelselmatig had lastig gevallen met brieven en e-mailberichten om druk op werknemer uit te oefenen om op zo snel mogelijk weer aan het werk te gaan. De kantonrechter vond onder deze omstandigheden een hogere ontbindingsvergoeding gerechtvaardigd.

25. Kennelijk onredelijk ontslag

Er is sprake van een kennelijk onredelijk ontslag als de gevolgen van de opzegging, gelet op de voor de werknemer getroffen voorzieningen en zijn mogelijkheden om ander passend werk te vinden, te ernstig zijn in vergelijking met het belang van de werkgever bij de opzegging. Bij de beoordeling of een ontslag kennelijk onredelijk is moeten alle omstandigheden van het geval worden betrokken.

Een werknemer die een baan aanneemt bij een werkgever die grotendeels afhankelijk is van subsidie kan weten dat bij het stopzetten van die subsidie het voortbestaan van zijn baan onzeker is en dat hij niet hoeft te rekenen op een gouden handdruk als hij werkloos raakt. Als de werkgever dan toch een ontslagvergoeding aanbiedt is de beëindiging van het dienstverband niet automatisch kennelijk onredelijk, ook niet als door het voorstel niet alle ongemakken worden weggenomen.

Een stichting, die haar subsidie was kwijtgeraakt, bood haar directrice een ontslagvergoeding van € 60.000 aan. De directrice wees het voorstel af omdat zij het onvoldoende vond. De kantonrechter was van oordeel dat de stichting voldoende zorgvuldig was geweest. De directrice had door een niet onredelijk bod te weigeren zelf het risico genomen dat er geen nieuw bod zou komen. Daar kwam bij dat de directrice wist dat de stichting zelf niet in staat was om een dergelijk bedrag te betalen en daarvoor afhankelijk was van de gemeente. Onder deze omstandigheden was het gegeven ontslag niet kennelijk onredelijk.

26. Ontslag directeur

Een statutair directeur van een BV wordt benoemd door de algemene vergadering van aandeelhouders (ava). De ava heeft ook de bevoegdheid om de directeur te schorsen en/of te ontslaan. Ook voor een directeur geldt dat bij een kennelijk

onredelijke opzegging van zijn arbeidsovereenkomst door een van de partijen de rechter aan de wederpartij een schadevergoeding kan toekennen. Het niet aanbieden van een ontslagvergoeding is op zich geen reden om de opzegging als kennelijk onredelijk aan te merken. Opzegging van de arbeidsovereenkomst door de werkgever is kennelijk onredelijk wanneer de gevolgen voor de werknemer groter zijn dan het belang dat de werkgever heeft bij de opzegging. Bij deze beoordeling moet de rechter alle omstandigheden van het geval ten tijde van het ontslag in aanmerking nemen.

De ava van een BV nam korte tijd na zijn aanstelling het besluit tot ontslag van haar statutaire directeur, omdat de directeur onvoldoende zou functioneren. De directeur kreeg echter geen kans om zijn functioneren te verbeteren. Als een werknemer niet functioneert, moet de werkgever dit aan de werknemer duidelijk maken in één of meer functioneringsgesprekken en hem de gelegenheid bieden om zijn functioneren te verbeteren. Pas als de werknemer dan nog niet aan de functie-eisen voldoet, kan zijn functioneren een reden voor beëindiging van het dienstverband vormen. Dat geldt voor iedere werknemer, dus ook voor de directeur van de onderneming. De rechtbank stelde vast dat de werknemer onvoldoende kans had gehad om zijn functioneren te verbeteren, terwijl de werkgever niets had ondernomen om het in zijn ogen tekortschietende functioneren van de directeur te verbeteren. Mede gelet op het ontbreken van een financiële regeling om de gevolgen van het ontslag te verzachten, vond de rechtbank dat de opzegging kennelijk onredelijk was. De rechtbank stelde de schadevergoeding vast op een bedrag van € 20.000 bruto.

VARIA

27. Dividendbelasting

De minister van Financiën heeft een verzamelbesluit met het beleid van het ministerie op het terrein van de dividendbelasting uit 2009 geactualiseerd. Ten opzichte van het vorige besluit is een onderdeel over de positie van certificaathouders vervallen in verband met een wijziging in de wet. Met betrekking tot het uitreiken van dividendnota's bevat het besluit een aantal nieuwe goedkeuringen. Volgens de wet moet bij een dividenuitkering een dividendnota worden uitgereikt. Vooruitlopend op aanpassing van de wet keurt de minister goed dat de dividendnota elektronisch wordt verstrekt.

De elektronische dividendnota moet uiteraard dezelfde gegevens bevatten als de papieren versie. Er hoeft geen dividendnota meer te worden uitgereikt door een BV aan de dga of als er geen dividendbelasting hoeft te worden ingehouden vanwege de toepassing van de deelnemingsvrijstelling of het bestaan van een fiscale eenheid. Het besluit is op 24 maart in werking getreden.

28. Proceskostenvergoeding

De belastingplichtige die gelijk krijgt in een bezwaar- of beroepprocedure tegen een aanslag of beschikking kan vragen om een vergoeding voor de kosten van professionele rechtsbijstand die hij heeft gemaakt bij de procedure.

De ontvanger bracht bij een aanmaning tot betaling van een bedrag aan belasting kosten en invorderingsrente in rekening. De belastingplichtige maakte bezwaar tegen de berekening van kosten voor de aanmaning. De ontvanger deelde mee dat hij zowel de aanmaningskosten als de invorderingsrente buiten invordering zou stellen, maar berekende desondanks invorderingsrente. Ook tegen die beschikking werd bezwaar gemaakt. De ontvanger honoreerde de bezwaarschriften maar wees het verzoek om vergoeding van kosten af. De rechtbank en het hof in Den Haag verklaarden het tegen die afwijzing ingestelde (hoger) beroep ongegrond.

Het hof vond het indienen van een bezwaarschrift met inschakeling van professionele rechtsbijstand buiten proportie omdat het ging om bedragen van € 6 en € 5. Volgens het hof had in plaats daarvan telefonisch contact met de ontvanger opgenomen kunnen worden.

De Hoge Raad oordeelt anders. Het maken van bezwaar kan slechts schriftelijk gebeuren. Het indienen van een bezwaarschrift wanneer iemand het niet eens is met een besluit, is geen onredelijke keuze.

29. Nieuw feit

Om een navorderingsaanslag op te kunnen leggen moet de inspecteur een nieuw feit hebben. Dat is een feit wat hem bij het opleggen van de definitieve aanslag nog niet bekend was en ook niet bekend had hoeven zijn. Bij het vaststellen van een aanslag mag de inspecteur uitgaan van de juistheid in de aangifte zonder dat hij een nader onderzoek moet instellen. De verplichting tot nader onderzoek is er wel als de inspecteur, na met een normale zorgvuldigheid kennis te hebben genomen van de inhoud van de aangifte, aan de juistheid daarvan in redelijkheid behoort te twijfelen.

In een procedure naar aanleiding van een navorderingsaanslag die was opgelegd omdat de belastingplichtige in 2002 ten onrechte de premie voor meerdere lijfrenteverzekeringen in aftrek had gebracht, was Hof Den Bosch van oordeel dat de inspecteur een ambtelijk verzuim had begaan. Navordering was daardoor volgens het hof niet mogelijk. Als de inspecteur zorgvuldig naar de aangifte zou hebben gekeken, zou hij gemerkt hebben dat slechts voor een van beide verzekeringen een verklaring van de verzekeraar dat de premie aftrekbaar was in het dossier aanwezig was. Voor de andere verzekering ontbrak een dergelijke verklaring. Volgens de Hoge Raad was het ontbreken

van die verklaring geen reden om aan de juistheid van de aangifte te twijfelen. De verklaring had om een andere reden dan het niet aftrekbaar zijn van de premie kunnen ontbreken. De inspecteur had aangevoerd dat de verzekeraars nog lang niet klaar waren met het doorgeven aan de belastingdienst van aftrekbare lijfrentepremies. De belanghebbende had die stelling van de inspecteur niet bestreden. Het hof had geen reden vastgesteld waarom de inspecteur aan de juistheid van de aangifte had moeten twijfelen. Hof Arnhem moet zich nu verder over de zaak buigen.

30. Schenking

Met ingang van 1 januari 2003 gelden geen vormvoorschriften meer voor schenkingen. Er geldt een uitzondering voor zogenaamde schenkingen ter zake des doods. Dat zijn schenkingen die pas na het overlijden van de schenker worden uitgevoerd. Volgens het Burgerlijk Wetboek vervalt een dergelijke schenking door het overlijden van de schenker, tenzij de schenking in een notariële akte is vastgelegd. Een schenking ter zake des doods komt materieel overeen met een legaat. Voor een legaat gelden de vormvoorschriften die de wet stelt aan een testament. Om te voorkomen dat een dergelijke bevoordeling kan plaatsvinden zonder te voldoen aan de voor een legaat geldende vormvereisten, gelden ook voor een schenking ter zake des doods vormvoorschriften. Een schenking in de vorm van een schuldigerkenning die pas bij het overlijden van de schenker opeisbaar wordt, moet dus in een notariële akte worden vastgelegd om niet te vervallen. Een onderhandse akte volstaat niet, ook niet als deze akte ter registratie is aangeboden bij de belastingdienst en aangifte schenkingsrecht is gedaan. Door het ontbreken van een notariële akte vervallen de schenkingen met het overlijden van erflater en komen zij niet in mindering op de nalatenschap van de schenker of op de erfrechtelijke verkrijging van de begunstigde.

In een procedure voor de rechtbank Den Haag deed de inspecteur de toezegging dat het eerder geheven schenkingsrecht zal worden terugbetaald, omdat sprake was een ongerechtvaardigde verrijking.

